

På drevprov med Christina

Det är första dagen på Skaraborgs Taxklubbs internationella drevprovssvecka. Sammanlagt ska 45 taxar från när och fjärran provas i sin drevförmåga under veckan. Fyra av dem kommer att dömas av klubbens enda kvinnliga drevdomare, nämligen Christina Sandgren. Och jag har fått lov att följa med henne på mitt livs första drevprov!

Christina blev färdig drevdomare 1976 och har därmed mer än 30 års imponerande erfarenhet av hundar och dömande. Hur många drevprov hon dömt vet hon inte exakt, men säkert flera hundra, tror hon. 1985 dömde hon för övrigt den första landskampen mellan Sverige och Norge, som sedan följts av fler.

Det har även blivit flera svenska drevmästerskap under åren. Så sent som i november dömde hon även norska drevmästerskapen. Så nog är det ställt utom allt tvivel att Christina är en både rutinerad och eftertraktad drevdomare!

I dag är det dags för Christina att döma Pysslas Dojan, som ägs av Agneta och Sven-Åke Persson i Töreboda. Det är Dojans första drevprov, och båda är vi nog lika förväntansfulla inför vad som väntar i skogen.

Christina börjar med ta en åktur runt provområdet för att visa Sven-Åke hur terrängen ser ut. Hon menar att det är ett bättre sätt än att visa området på kartan. Under färden ser vi två rådjur, tänker jag.

Id-kontroll före start

På plats på startområdet kollar Christina först Dojans id-nummer. Sedan tittar hon på hennes tassar, bröst och mage för att se om det finns några skador. Eftersom allt ser bra ut får Dojan klartecken. Dags att släppa henne!

Dojan visar ingen tvekan om vad som ska göras. Ivrigt rusar hon ut i det kuperade området,

Domaren Christina tittar i sitt skogsprotokoll.

Christina Sandgren kontrollerar id-märkningen på Pysslas Dojan, som ägaren Sven-Åke Persson håller.

bestående av vatten och sankmarker omväxlande med lite mer öppna partier av ängskaraktär. Snabbt får hon upp ett spår, vilket hon visar med ett ordentligt väckskall.

Christina ser nöjd ut och antecknar i sitt skogskort. Sedan ändrar skallet karaktär och blir tätskalligt, vilket jag får lära mig betyder att hunden är nära drevdjuret.

Vi följer efter Dojan på den lilla skogsvägen som löper utmed området där hon driver. Dojan fortsätter att driva på bra, och hon hörs tydligt hela tiden. Fortfarande har vi inte fått syn på drevdjuret, och Christina funderar högt om det är något av rådjuren vi sett tidigare.

Ärligt skall – spårnoga hund

Under tiden berättar hon att Dojan har ett bra och tydligt skall som går lätt att läsa av. Hon har också ett så kallat ärligt skall, som betyder att hon är spårnoga. Sven-Åke ser belåten ut när han hör det. Själv får jag lära mig av Christina att det här med skallets hörbarhet och nyansering är viktigt, eftersom man med hjälp av det till exempel kan bedöma var drevdjuret befinner sig vid "riktig" jakt. Därmed kan skytten göra sig skjutklar.

Plötsligt får Dojan ett grövre och glesare skall, vilket enligt Christinas tolkning tyder på att drevförhållandena nu blivit besvärligare. Förmodligen är hon nere i ett av sankområdena. Hon driver på i små bukter utan tapptar.

Vi förflyttar oss allt eftersom drevet går vidare. Nu är det tio minuter kvar av drevtiden, och Christina dirigerar oss upp på en väghöjd för att förhoppningsvis få en bättre överblick över Dojans arbete i skogen.

Vi hör att hon är nära och plötsligt ser vi vad hon driver. En räv! Christina ser nöjd ut nu när hon vet vad Dojan ägnar sig åt och dessutom tycker hon att det är roligt att få döma räv. Och

snart har Dojan varit ute mer än en timme och det är dags för inkallning. Både Christina och Sven-Åke ser belåtna ut med det första drevet.

Efter att Dojan gjort sina tre timmar i drevskogen får Sven-Åke besked av Christina att hon tänker föreslå ett första pris.

– Jag lånar gärna Dojan av dig, är Christinas slutomdöme till en nöjd Sven-Åke, vilket är hennes definition på en bra hund.

Jag åker hem lika nöjd med min första drevprovsdag som Sven-Åke med sin. Christinas avskedsord klingar i mina öron:

– Tack och lov är hundar inga maskiner. Som domare och hundägare vet man aldrig i förväg hur de kommer att bete sig. Det är det som gör det så spännande som domare att följa dem i skogen.

TEXT OCH FOTO: BARBRO ZETTERBERG

Dojan i full fart på löpan.